

24 mai 1976:

Colocviu vîlcean

Revista „Teatrul“, secția de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor, în colaborare cu Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Vâlcea, au organizat la Rîmnicu Vâlcea o întîlnire cu publicul de teatru. În atmosfera sărbătorească, premergătoare Congresului educației politice și al culturii socialiste, dramaturgi, actori, critici de teatru au ținut să omagieze acest oraș al străbunelor tiparnițe, al lui Antim Ivireanul și Anton Pann, bogat în vechi tradiții culturale și care se arată acum cu deosebire atașat artelor teatrului (dovadă, excelenta echipă de amatori ridicată din mijlocul publicului său). Impunătoare Casa de cultură a sindicatelor a găzduit această întîlnire, cu un program elaborat „la rampă“, în reacțiile stimulative ale sălii. Colocviul vîlcean al oamenilor de teatru s-a transformat astfel într-un fermecător spectacol sui-generis.

După cuvîntul gazdelor, rîstît de Vasile Roman, președintele Comitetului de cultură și educație socialistă Vâlcea, cu aceeași ospitalieră căldură cu care sînt întîmpinate prestigioasele colective de teatru în dese popasuri vîlcene, Radu Popescu, redactorul-șef al revistei „Teatrul“, a precizat rostul reuniunii. Congresul educației politice și al culturii socialiste a fost un prilej pentru variate și profunde dezbateri, care au angajat plenar forțele spirituale ale României. Acest eveniment

de vie vibrație ideologică și marea lui semnificație educativă și culturală au dorit să-l sublinieze sărbătorește oamenii de teatru prezenți în acest oraș, unde arta lor este alît de prețuită. Simbolica seară artistică, a arătat vorbitorul, se dorește, implicit, și o cînstire adusă tineretii pitorescului oraș, oamenilor lui, cu idealurile noi României, concretizate în fapte de muncă și cultură. Poate și sub impresia înnoirilor locale, dramaturgul Paul Everac, printr-o poetică acoladă, a elogiat în cuvîntul său principiul muncii. Scriitorul și criticul Radu Albala, legat sufletește de oraș prin eroul monografiei sale „Antim Ivireanul“, a glosat pe marginea actului de cultură teatrală, evidențiind marea însemnătate a ilustrării teoriilor prin fapte artistice de calitate. Dezmințind parcă presupusa lui rigiditate universitară, dramaturgul Leonida Teodorescu, vorbind despre funcția socială a teatrului, a închis într-o viu aplaudată butadă, pătrunsă de „spirit cehovian“, condiția de breaslă a dramaturgului.

FLORIN PIERVIC a dovedit încă o dată că popularitatea actricească — în nobila accepțiune a cuvintului — de care se bucură se dobîndește, ca în vechile turniruri, luptînd cavalereste: în cazul lui, risipînd efluvii de inteligență, de umor sănătos, de iubire pur și simplu, pentru sutele de inimi ale publicului.

Cu marea ei forță emoțională, artista emerită **IRINA RĂCHITEANU-ȘIRÎANU** a selectat un florilegiu din magistralul său spectacol-recital pe vers popular. În prea puține minute, am ascultat o mare actriță a rostirii tragice, celebrînd ipostaze folelorice ale ciclurilor umane.

ILEANA DUNĂREANU a împărtășit spectatorilor suavitățile poeziei eminesciene, cu o discret învăluitoare știință a gradărilor și sublinierii sensurilor ei.

Impetuos, cu solemnitate ideatică redată deplin, **SILVIU STĂNCULESCU** a recitat, printre altele, „*Visitorul*” de Nicolae Labiş, una din capodoperele poeziei noastre comuniste.

TUDOR GHEORGHE și-a rechemat din prodigioasa-i memorie muzicală melodiile potrivite acelei serii. Fiecare scară concertistică a lui Tudor Gheorghe are cîteceele ei, cu inflexiuni irepetabile, în succesiuni care marchează o linie filozofică a zbaterii lăuntrice. Inedite au fost piesele dintr-un proiectat concert pe versurile lui Al. Macedonski. Noi nu ne sîm de calificative și numim congenială disponibilitatea trubadurescă a cîntărețului cu mîndra solitudine a poetului rondelurilor.

